

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

822

13
juny
2021

L'Església, el lloc on es reuneix la comunitat

Lluís Ramis, rector

Més important que l'edifici església ho és la comunitat que s'hi reuneix, però també té la seva transcendència que coneguem el lloc on celebrem l'Eucaristia i els altres sacraments, fem la pregària, etc. Que coneguem el sentit que tenen els diversos espais d'una església.

El més important de l'església és el que no es veu, Jesús, que és el protagonista de tot el que passa en ella. Ell és el qui ens aplega per alimentar-nos amb la seva Paraula i amb el seu cos i la seva sang, qui ens transmet la vida divina per mitja dels sacraments. Tots els elements de l'església: l'altar, l'ambó, la seu, el sagrari i les persones que hi exerceixen algun ministeri ens volen recordar que ell es troba present. Però també tot feligrès és signe de la presència de Déu.

-L'**altar** és el punt de referència i el centre d'atenció de tots. És al mateix temps l'ara del sacrifici, perquè hi celebrem el memorial del sacrifici de la Creu, i taula des d'on el Crist ens convida a l'àpat eucarístic, el seu Cos i la seva Sang.

Prop de l'altar, en un lloc ben visible, hi ha la creu que ens recorda la mort i resurrecció del Crist, que és el misteri que celebrem i en el qual participem a cada Eucaristia. El més important que col·loquem a l'altar és el pa i el vi, que després combregarem, convertits en el Cos i la Sang de Crist, com a aliment per al nostre camí.

-L'**ambó** és l'espai reservat per a la proclamació de la Paraula de Déu. En la primera part de la Missa, la Litúrgia de la Paraula, Crist se'ns fa present en les lec-

tures bíbliques. Els que proclamen les lectures des de l'ambó són portaveus de Crist mateix, que és la Paraula que ens salva, i que amb el seu ministeri ben preparat ens ajuden a tots a combregar amb el Crist Paraula.

A moltes esglésies acostuma a haver-hi dos ambons, el principal o de la Paraula, que ja hem dit que és des d'on es proclama la Paraula de Déu, ja sigui la primera lectura, la segona i l'evangeli, i també el salm responsorial que també és Paraula de Déu, i per una altra banda el segon ambó, que és des d'on es llegeixen els textos que no són Paraula de Déu com les monicions, la pregària del fidels, es donen els avisos quan ho fa un laic, des d'on es dirigeixen els cants, etc. Quan no hi ha dos ambons es fa tot des del mateix ambó. En alguns llocs hi ha ambó reservat exclusivament per a la proclamació de l'Evangeli, cas per exemple de la basílica de la Mare de Déu de Montserrat.

-**La seu** és el lloc a on és el qui presideix la celebració, que és converteix en signe de Crist. El sacerdot actua en nom de Jesús. Per això presideix, s'asseu davant, i al final beneeix els presents com a representant de Crist que és el veritable President i Mestre. De vegades en espais reduïts no hi ha un lloc específic per a la seu i llavors el sacerdot fa la tasca de presidir des de davant l'altar, encara que sí té un seient per asseure's. És el que ens passa a la Capella de la Sang.

-**El sagrari** és el lloc on Jesús és present en les formes consagrades que han sobrat en la celebració, i que resta per si s'ha de portar la comunió a algun malalt, i que ens convida a acompanyar-lo i pregar-li quan hi ha reserva en el sagrari.

Al lloc elevat al voltant de l'altar, diferenciat clarament de la nau en la qual se situa la comunitat per a la celebració se'l coneix amb el nom de **presbiteri** i és on hi ha l'altar, la seu, l'ambó o ambons, el sagrari, i és on se situa el que presideix, els mossens que concelebreu, els acòlits, el director de cants i on pugen els lectors per a llegir les lectures, i els ministres extraordinaris de la comunió per a rebre la patena o copó amb les formes que han de distribuir entre els feligresos que volen combregar.

Catequesi sobre el "Pare nostre". 10. Faci's la vostra voluntat.

Continuant amb les nostres catequesis sobre el "Pare nostre", avui ens aturem en la tercera invocació: «Faci's la vostra voluntat».

S'ha de llegir unida a les dues primeres – «sigui santificat el teu nom» i «vingui el teu Regne» – de manera que el conjunt formi un tríptic: «sigui santificat el teu nom», «vingui el teu Regne», «faci's la teva voluntat». Avui parlarem de la tercera.

Abans de la cura del món de part de l'home, hi ha la cura incansable que Déu té en les lluites entre l'home i el món. Tot l'Evangeli reflecteix aquesta inversió de la perspectiva. El pecador Zaquieu s'enfila sobre un arbre perquè vol veure Jesús, però no sap que, molt abans, Déu l'havia buscat. Jesús, quan arriba, li diu: «Zaquieu, baixa de seguida, perquè avui m'haig de quedar a casa teva». I a la fi declara: «El Fill de l'home de fet ha vingut a buscar i salvar el que s'havia perdut» (Lc 19,5.10). Aquesta és la voluntat de Déu, la que nosaltres demanem que es faci. Quina és la voluntat de Déu encarnada en Jesús? Buscar i salvar el que s'havia perdut. I nosaltres, en la pregària, demanem que la recerca de Déu tingui èxit, que el seu designi universal de salvació s'acompleixi, primer, en cadascun de nosaltres i després en tot el món. Heu pensat què significa que Déu m'està buscant? Cadascun de nosaltres pot dir: "Però, Déu em busca?" - "Sí! Et busca! Em busca": busca cadascú, personalment. Que n'és de gran Déu! Quant amor hi ha en tot això.

Conversió de Zaquieu, Bernardo Strozzi

Déu no és ambigu, no s'amaga darrere dels enigmes, no ha planificat el futur del món de manera indesxifrable. No, Ell és clar. Si no entenem això, correm el risc de no entendre el sentit de la tercera expressió del "Pare nostre". De fet, la Bíblia està plena d'expressions que ens parlen de la voluntat positiva de Déu envers el món. I en el Catecisme de l'Església Catòlica trobem una col·lecció de cites que donen testimoni d'aquesta fidel i pacient voluntat de Déu (cf. nn. 2821-2827). I Sant Pau, en la Primera Carta a Timoteu, escriu: «Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (2,4). Aquesta, sens dubte, és la voluntat de Déu: la salvació de l'home, dels homes, de cadascun de nosaltres. Déu amb el seu amor truca a la porta dels nostres cors. Per què? Per atreure'ns; per atreure'ns a Ell i portar-nos endavant en el camí de la salvació. Déu és a prop de cadascun de nosaltres amb el seu amor, per portar-nos de la mà a la salvació. Quin amor més gran hi ha al darrere de tot això!

Per això, resant “faci’s la vostra voluntat”, no se’ns convida a inclinar servilment el cap, com si fóssim esclaus. No! Déu ens vol lliures; és el seu amor que ens allibera. El “Pare nostre”, de fet, és la pregària dels fills, no dels esclaus; però dels fills que coneixen el cor del seu pare i estan convençuts del seu designi d’amor. Ai de nosaltres si, pronunciant aquestes paraules, arronséssim les espatlles com a signe de rebuig davant un destí que ens desagradava i que no reeixim a canviar. Al contrari, és una pregària plena de fervorosa confiança en Déu que vol per a nosaltres el bé, la vida, la salvació. Una pregària valenta, fins i tot combativa, perquè en el món hi ha tantes, massa realitats que no estan d’acord amb el pla de Déu. Tots les coneixem. Parafraçant el profeta Isaïes, podríem dir: “Aquí, Pare, hi ha la guerra, la prevaricació, l’exploració; però sabem que Tu vols el nostre bé, per això et supliquem: faci’s la vostra voluntat! Senyor, capgira els plans del món, transforma les espases en arades i les llances en falçs; que ningú practiqui més l’art de la guerra!” (cf. 2,4). Déu vol la pau.

El “Pare nostre” és una pregària que encén en nosaltres el mateix amor de Jesús per la voluntat del Pare, una flama que empeny a transformar el món amb l’amor. El cristià no creu en un “destí” ineluctable. No hi ha espai per a l’atzar en la fe dels cristians: en canvi hi ha una salvació que espera manifestar-se en la vida de cada home i dona i complir-se en l’eternitat. Si resem és perquè creiem que Déu pot i vol transformar la realitat vencent el mal amb el bé. Per a aquest Déu té sentit obeir i abandonar-se fins i tot a l’hora de la prova més dura.

Aquest va ser el cas de Jesús en el jardí de Getsemaní, quan va experimentar l’angoixa i va pregar: «Pare, si vols, allunya de mi aquest calze! Tanmateix que no es faci la meua, sinó la teua voluntat» (Lc 22,42). Jesús és aixafat pel mal del món, però s’abandona amb confiança en l’oceà de l’amor de la voluntat del Pare. Fins i tot els màrtirs, en la seva prova, no cercaven la mort, cercaven el després de la mort, la resurrecció. Déu, per amor, ens pot portar a caminar per camins difícils, a experimentar ferides i espines doloroses, però no ens abandonarà mai. Serà sempre amb nosaltres, a costat nostre, dintre de nosaltres. Per a un creient aquesta, més que una esperança, és una certesa. Déu és amb mi. La mateixa que trobem en aquella paràbola de l’Evangeli de Lluc dedicada a la necessitat de pregar sempre. Jesús diu: «Déu no farà justícia als seus elegits, que criden de dia i de nit adreçant-se a Ell? Els farà esperar? Us dic que els farà justícia ràpidament» (18,7-8). Així és el Senyor, així ens estima, així ens tracta bé. Però, jo vull convidar-vos, ara, tots junts a resar el Pare nostre. I aquells de vosaltres que no saben l’italià, que el resin en la seva pròpia llengua.

Resem junts.

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l’indret d’acollida de la parroquia.
Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:
despatx.santamariadelpi@gmail.com